

AZ ÚJ MUNKATÁRS

MICHELLE FRANCES

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Michelle Frances: *The Temp*

Copyright © Michelle Frances 2018
First published 2018 by Pan Books an imprint of Pan Macmillan.
All rights reserved.

Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2019

© XXI. Század Kiadó, 2019

Cover images © Getty Images, Shutterstock
Cover design © Macmillan

ISBN 978 615 5915 18 5

*Sally Coopernek és Tina Francesnek
– akik anyailag inspiráltak*

ELSŐ RÉSZ
CARRIE

EGY

Május 14., vasárnap

– A nyolc a szerencseszámod – súgta oda Carrie Adriannek, ügyelve rá, hogy eltakarja a száját a rájuk szegeződő televíziós kamera előtt. Arcán higgadt, semleges kifejezés látszott, mialatt a kivetítőn a legjobb forgatókönyv díjára jelölt alkotásokból játszottak be részleteket. Élőben közvetítették a műsort, olyankor sohasem lehetett tudni, mikor vágja be az arcát a rendező.

Adrian nem fordult felé.

– És?

– A nyolcadik sorban ülünk.

A férfi lepillantott az előttük lévő ülésekre: a brit tévéipar krémje töltötte meg a Royal Albert Hall széksofrait. Carrie látta rajta, hogy fejben számolgat, és ő is így tett. Ösztönösen ugrott a pillantásuk az előttük – az ő helyükön! – ülőkre. Egy igen sikeres krimisorozat keresett szerzőjére, oldalán a kíméletlen, ámbátor elbűvölő gyilkost alakító főszereplővel.

Ekkor ismét a BAFTA logója jelent meg a kivetítőn, és a díjat átnyújtó színésznő előrelépett a pódiumon.

– És a díjat kapja... – zengte cukorkaszínű, testhez simuló ruhájában (egy *Roland Mouret*-ban, ahogy arról az online hírközlők tájékoztattak, amint a nő a vörös szőnyegre tette a lábát) – Adrian Hill a *Generációs lázadás* első epizódjáért!

Carrie a kába mosollyal föltápáskodó férje nyakába ugrott, és akkor sem bírta levenni róla a szemét, amikor Adrian megindult a pódium felé.

Megcsinálta.

Adrian átvette a színésznőtől az aranymaszkot, egy-egy puszi kíséretében. Fokozatosan elenyészett a taps.

– Nos... erre nem számítottam – kezdte Adrian, azután tréfásan megjegyezte, hogy lám, alacsony termete okán még a mikrofont is lejjebb kell állítania. A közönség nevetett. Szabad kezével hullámos fürtjei közé túrt, és az ismerős mozdulat még jobban elandalította Carrie-t. – Tényleg, csak az imént vettem észre, hogy nem a szerencseszékemen ülök, s már épp azon voltam, hogy kitúrom onnét minden idők legelvetemültebb gyilkosát, aztán rájöttem, hogy ez talán mégsem volna szerencsés... – Elhallgatott, míg végighullámzott a termen a kuncogás, és a kamerák a gyilkos főszereplőre svenkeltek, aki az adott pillanatban mindent elkövetett azért, hogy derűsnek tűnjön, és ne lássék rajta a bosszúság.

– Köszönöm a BAFTA-nak, az alkotói gárdának, kiváló produceremnek, Elaine Marshnak, s mindenekelőtt bájos és éles eszű feleségemnek, Carrie-nek.

Carrie megilletődötten mosolygott a férjére, aki szemét ernyőzve lesett le rá a reflektorfényből.

Elnézte, ahogy levezetik Adriant a színről a kötelező fotózáshoz. *Megnyerte! Ő lett a befutó!* Carrie tiszta szívéből örült. Mégis napok óta görcsben volt a gyomra. Valamit el kellett mondania a férjének, s a győzelme talán megkönnyíti majd Adrian számára a hír megemésztését.

Carrie azzal a tudattal vetette bele magát a gálát követő parti forgatagába, hogy a csevegések megteremthetik az alapokat egy-egy új projekthez, de akár végleges megállapodásokhoz is vezethetnek. Adriant már vagy húsz

perce elveszítette, „kölcsonvették” tőle a gratulálók, hogy a briliáns sorozatötleteikkel traktálják, vagy egyszerűen csak sütkérezzenek a diadala erőterében, hátha rájuk is átragad valami.

Amint Carrie kiszúrta, hogy éppen végez egy beszélgetéssel, egy pohár itallal máris megindult felé.

– Egy baráti arc a sok cápa között – mondta Adrian a pohárért nyúlva, és az ital jó egyharmadát legurította a torkán. Carrie hozzá sem nyúlt a magáéhoz.

– BAFTA-díjas íróként jobb lesz hozzászoknod ehhez. Habár remélem, az ellenséggel nem bratyzizol.

– Nem tehetem, minthogy egyedülálló produceri tehetségedhez láncoltál az elkövetkező három évre.

– Úgy mondd, mintha megbéklyóztalak volna.

– Meg is béklyóztál. Színarany láncokkal – vigyorodott el Adrian, és megcsókolta a feleségét. – Komolyra fordítva a szót, alig várom már. Együtt dolgozhatunk, ráadásul a feleségem vagy. A világ legszerencsésebb fló-tása vagyok.

– Hát itt az én kedvenc szerzőm! – vágott át a tömege egy láncdohányzástól karcos, harsány női hang tulajdonosa.

– Elaine, igazán nagyon kedves tőled, hogy eljöttél gratulálni – mondta Adrian.

– Az csak most következik. – A nő csilingelő karperecekkal végigsimított bíborvörös loboncán, és szilvaszínűre rúzsozott ajkáról széles vigyor villant Adrianre. – Tetszett a beszéded.

– Kösz.

– Jó tudni, hogy még emlékszel rám.

– Hogy is felejthetnék el egy ilyen életrevaló producert!

– Mégsem vehetem föl a versenyt a nővel, aki ágyba bújjik veled. – Elaine Carrie-re mosolygott, akinek ettől

kis híján leesett az álla. – Egy BAFTA-t legalább kiszakoltam belőled, mielőtt eltoltad a rollert.

– Sosem fogom elfelejteni, hogy neked köszönhetem a nagy áttörést – mondta Adrian.

Elaine helyeslően bólogatott, azután félrebiccentette a fejét.

– Hogy egy ilyen sikeres műsor születhetett a tollamból.

Újabb bólintás. Elaine füрге mozdulattal följebb tolta rózsaszín keretes szemüvegét az orrán.

– Azt hiszem, ennyi elég is lesz, nem?

– Sosem elég, drágám. És ezt magad is jól tudod. – Azzal Elaine eltűnt a tömegben.

Adrian megszorította Carrie kezét. A jelek szerint Carrie szert tett egy ellenségre azáltal, hogy hozzáment a legkapósabb szerzőhöz. És kizárólagos érvényű szerződést kötött vele annak a jó hírű produkciós vállalatnak a nevében, amelynél nemrégiben dolgozni kezdett. Már elő is rukkoltak valamivel, ami Carrie meglátása szerint tökéletes téma lehet Adrian következő munkájához – egy filmsztár története, aki a kilencvenes években volt a pályája csúcán, aztán évtizedeken át folyó mértéktelen költekezés után csődöt jelentett; nála huszonöt évvel fiatalabb, soros barátja ejtette, s most magányosan, leégve próbál talpon maradni a való világban. Megbeszélték az ötletet a BBC sorozatfelelősével és csatornakezelőjével, és mindketten *szérfölött* örvendtek a találkozásnak. Néhány héttel később Carrie-ék megkapták a zöld jelzést, és ezt hamarosan nyilvánosan is be fogják jelenteni.

Adrian odafúrta az arcát a nőéhez, a szakállá csiklandozta Carrie bőrét.

– Hé-kás, te meg én. Ez izgi.

Carrie elmosolyodott, és újból erőt vett rajta az idegesség.

– Ühüm.

– Nem pöccentél be Elaine miatt, ugye? Rá se ránts. Semmi sem állhat az utunkba. Ezt most együtt fogjuk kifejleszteni. Százszázalékos hozzáféresem lesz a zseniális agyadhoz, megpróbálok írni valamit, ami lehetőleg nem egy rakás szemét, de rajtam kell majd tartanod a szemedet, és figyelj csak, akár az éjszaka közepén is felébredsz, ha akkor száll meg az ihlet...

– Nem én leszek az, Adrian, aki felébreszt éjszakánként.

– Mi van? Elaine inkább csak ne ébresszen. – Adrian elfintorodott a nem túl szívderítő gondolatra.

– Babát várok.

Carrie elnézte, ahogy Adrian először lefagy, mert elképzeli, hogy Elaine-nel van az ágyban, aztán megnyúlik az arca.

– Mi van? – ismételte meg, csak ezúttal lassabban.

– Tizennégy hetes terhes vagyok.

– Tizen... tizennégy *hetes*?

– Én is csak három napja tudom.

Adrian olyan elveszettnek tűnt, hogy Carrie csaknem megsajnálta. De minden rendben lesz. *Minden rendben lesz*, győzködte magát gondolatban.

– Értem. De te... úgy értem, mindig azt mondtuk... Eldöntöttük, hogy mi nem... A családi élet nem a mi asztalunk, nem?

Carrie halvány, reménykedő mosolyra húzta a száját. A férfi láthatóan elsápadt.

– Értem.

A karrierje járt a fejében, és Carrie énjének egyik fele nem hibáztatta ezért. Pocsék volt az időzítés. Mindeddig olyan simán alakultak a dolgok: az új állás, Adrian szerződése, s hogy zöld jelzést kaptak! Nem is jöhetett volna rosszabbkor egy kisbaba.

KETTŐ

Május 14., vasárnap

Emma felhúzott lábbal üldögélt szülei pasztellszürke-fehér nappalijában. A székét valamivel hátrább húzta a kanapétól, amelyen a szülei ültek, így egyszerre nézhetette őket meg a falra szerelt lapostévét, amelyen a BAFTA élő közvetítése ment.

– Ó, megnyerte! – kiáltott föl az anyja, Alice. Együtt nézték, ahogy az író, Adrian Hill föláll, hogy átvegye a díját.

– Jó is a sorozat – mondta Brian, Emma apja, helyeslően. Éppen a vacsora utáni elmaradhatatlan whiskyjét szopogatta jéggel. Anyja egy pohár bort dajkált, és a *Telegraph* összehajtott példányával az ölében felváltva fejtette a keresztretjvényt és figyelte a műsort. Megállapodott emberek mind a ketten, kőbe vésett szokásokkal és nézetekkel. Emma kakukktojásnak érezte magát, nem is először. Az otthon, amely sosem jelentett számára meleg fészket, idővel fojtogatóvá vált.

– Inspiráló, nem, Emma? – fordult felé az apja, szemében a szokásos, elég gyatrán palástolt csalódottsággal. – Ez a fickó, Adrian Hill, egészen jól ír, nem gondolod? – Szavai várakozással voltak terhesek.

Emma összerezzent. Érzékelte, hogy az anyja a reakciójára vár, és nyugalmat erőltetett magára védekezés-képpen. Inkább vállalt volna el egy műszakot a bárban,

ahol éjszakánként dolgozott, mint hogy ezt a gyötrődést nézze idehaza.

– De. Jól ír. – Annyi mindent tudott volna még mondani, csak nem most.

Azonnal érezte az apján a neheztelést az elégtelen válsz miatt, de túlságosan nyomott hangulatban volt ahhoz, hogy hosszabb lére eressze. Az volt az álma, hogy a tévének írjon, egyelőre azonban nem volt szerencséje. Még ügynöke sem volt, és az eladatlan forgatókönyve – nem az, amelyet eredetileg tervezett volna írni, az kuka, hanem a következő –, szóval még ő is tisztában volt vele, hogy nem nevezhető remekműnek.

– Talán többet kellene a szemük előtt lenned – mondta Brian –, ahelyett hogy itthon ücsörögsz. Mit csinálsz te egyáltalán egész nap?

Ez fáj. Emma pontosan tudta, hogy a mondat második fele kimondatlan maradt: *...míg mi anyáddal rendes állásban dolgozunk*. Apja bőrgyógyász volt, anyja felső vezető az egészségügyi szolgáltatónál. Tisztes, jól fizetett munka mindkettő. Státuszt jelentő munka karrierlehetőséggel.

Emma vett egy csillapító lélegzetet.

– Írok, apa. Azért ülök itthon, mert a számítógépe-men dolgozom. – Csakhogy legtöbbször, kiváltképp mostanság, egyáltalán nem volt ihlete. Nem mintha nem igyekezett volna, isten a tudója, ő már mindent bevetett, de hiába.

– Hát, nekem nagyon úgy tűnik, hogy változtatnod kellene – közölte Brian, azzal ingerültségét leplezendő visszafordult a tévéhez. A képernyőn Adrian éppen diadalmasan felemelte a kezét a közönség felé, miközben levonult a pódiumról. Emma némán szitkozódott: kihagyta azt a részt, amikor a feleséget mutatta a kamera, pedig látni akarta.

Fölállt, mert nem bírta tovább a szobában maradni, felment a szobájába, és magára csukta az ajtót. Az ablak mögött már leszállt az est a kellemes dél-londoni utcára. Behúzta a függönyt, az íróasztalához telepedett, bekapcsolta a laptopját, és megnyitotta a legfrissebb forgatókönyvét. Csak ült ott, ujjaival a billentyűzet fölött.

Összerándult, amikor kopogtattak, de mielőtt kiszólhatott volna, már nyílt is az ajtó. Alice lépett a szobába, s egy magazint az ágyra ejtve leült.

– Tudod, hogy apád csak azért mondta, amit mondott, mert aggódik.

Aha, aggódik a 217 000 fontja miatt, amibe a kolesz került, gondolta Emma. Amit nemcsak az apja, de az anyja is nyilvánvalóan ablakon kidobott pénznek, elherdált befektetésnek tekintett. Emma világéletében afféle vagyontárgynak érezte magát: a születésekor tettek rá szert, pénzt áldoztak rá, trenírozták, mint valami telivér versenylovat, amely most nem hozza nekik a remélt hasznot.

– Két év telt el, amióta lediplomáztál. És ugyan meggyeztünk, hogy jót fog neked tenni, ha ebből egy évet utazgatással töltesz, de azóta csak az a kis gyakornoki állásod volt, három hónapig, és azok sem akartak fizetni.

Emma kihallotta az anyja véleményét a hanglejtéséből: ha a lánya érne valamit, akkor ott fogták volna, és fizető állást kínáltak volna neki. Alice nagyon messze volt attól, hogy megértse az Emma korú emberek helyzetét, főképp a televíziós szakma versengésre és kizsákmányolásra épülő világában; képtelen volt fölfogni a realitást, akárhányszor próbálta is Emma a fejébe verni. Alice egy olyan nemzedékhez tartozott, amely elveszítette a kapcsolatát a most diplomázottakkal, ő abban hitt, hogy ha az ember érti a dolgát, akkor ez másoknak is fel fog tűnni.

Emma egy pillanatra eltűnődött, mit szólna az anyja, ha tudná, miért is lett valójában vége a gyakornokságának.

– Összesen három hónap kifizetetlen munka csaknem egy év alatt. Lehet, hogy ideje lenne ezt átgondolnod? – noszogatta szelíden Alice.

Emma ettől még inkább elkámpicsorodott.

– Van diplomád. Apáddal tudnánk neked segíteni. Bemutathatnánk pár embernek.

– Tudod, hogy nem akarok gyógyászati területen dolgozni, anya. A tévében akarok dolgozni. Amúgy sincs meg hozzá a képesítesem.

– Meglenne, ha elfogadtad volna az oxfordi ajánlatot.

Témánál vagyunk, gondolta Emma. Egész életében a szülei akarták meghatározni, hogy mi legyen belőle. Azokat a tantárgyakat vette föl, amelyeket ők javasoltak, vonakodva ugyan, de belement, hogy a reáliák felé orientálódjon, egyedül az angolról nem volt hajlandó lemondani. Az apja felszította, hogy az Oxfordi Egyetemre jelentkezzen az ő egykori kollégiumába, még egy levelet is írt a kollégium igazgatójának. Fölajánlottak egy helyet Emmának, tanulhatott volna az orvosin, és az apja sosem bocsátotta meg neki, hogy visszautasította a lehetőséget, és az atyai akarattal szembeszegülve egy kevésbé nívós intézményt választott, hogy angol irodalmat tanuljon.

Tapinthatóan vibrált köztük a feszültség, oda s vissza, akár az elektromos áram.

– Nézd, én belátom, hogy sem apád, sem én nem voltam elragadtatva a bejelentésedtől, hogy a tévében dolgoznál, mégis hagytuk, hogy kipróbáld magad. De nem történik semmi. Legalábbis semmi kedvedre való. – Alice fölállt, és halkán sóhajtott. – Most volna itt az ideje, hogy karriert építs. A televízió bizonytalan ágazat, te is

mindig ezt mondod. Attól félek, hogy elaprózod az életedet. – Ezzel a végszóval távozott.

Az ajtócsukódáskor a maradék levegő is kiszakadt Emmából. Ledobta magát az ágyra, és a mennyezetet bámulta. Tudta a lelke legmélyéről fakadó tudással, hogy tehetséges. Lepillantott a magazinra, amelyet az anyja vitt be neki – a *Broadcast* volt az, a televíziós és rádiós ipar bibliája. Felszakította a műanyag csomagolást, és az álláshirdetésekhöz lapozott. Általában szánalmas volt a felhozatal, főképp a kreatív vonalon, de ő már bármire jelentkezett volna, csak megvethesse a lábát.

Egy pirinyó hirdetés, csaknem láthatatlanul az üresedések oldalának alján. Forgatókönyv-szerkesztőt keresnek egy leszálló ágban lévő sorozathoz. A produkciós vállalat nevére fölkapta a fejét.

Emma visszatért a számítógépéhez, és nekiállt megfogalmazni a motivációs levelét.

HÁROM

Október 11., szerda – öt hónappal később

A Hawk Pictures irodái egy sohbéli épület második emeletét foglalták el. Carrie végigment a tárgyalóhoz vezető folyosón, és óvatosan leereszkedett a fényűző szófára, miközben, terhessége során nem először, erős émelygéssel küszködött.

Remélte, hogy a harminchatodik hétre ez majdcsak csitul valamelyest, de még mindig meg-megrohanta a hányinger. A legújabb kényelmetlenség az éjjelente sajgó csípője volt, ahogy a csontok helyezkedtek, hogy utat csináljanak a babának, és ő már megint azon tűnődött, mennyivel könnyebb lett volna tíz évvel fiatalabb fejjel teherbe esni. *Csakhogy harminckét évesen még nem vágytam kisbabára*, emlékeztette magát, egyúttal félresöpörve a kényelmetlen gondolatot, hogy ezt a babát sem akarta, és néha bizony föltámadt benne a kétely. Akkor is, ahogy most is, a munka jelentett számára mindent, de mintha vészcsengő szólalt volna meg benne, amikor fölfedezte váratlan terhességét. Hirtelen pánikba esett, hátha ez az utolsó lehetősége, és döbbenetesen erős késztetés feszítette, hogy megtartsa a babát.

Bálnának érezte magát, ráadásul az évszakhoz képest meleg is volt. Lejjebb csúszott a szófán, hogy ne érje az ablakon beömlő napfény. Fáradt volt, mert felébresztette a csípője, az óriási, kényelmetlen pocakja, meg a rugda-

lás. A baba máris eluralta testének és életének minden területét, pedig még világra sem jött.

Az üvegezett ajtón át a főnöke integetett felé. Liz – karcsú, eleven, és képes normál emberi tempóban dolgozni. Alig negyvenévesen két középiskolás fiúgyermek anyja. Szakmai berkekben az ambícióit mindenek fölébe helyező agilitásáról volt híres. Lehet persze vitatkozni, hogy egyedül így élhet-e túl az ember ebben a hajszás iparágban.

Liz leült mellé a szófára, és áthajolt a pocakja fölött, hogy adjon neki egy puszit.

– Káprázatosan nézel ki, mint mindig.

– Nem. Behemót és nyúzott vagyok.

– Badarság – csettintett a nyelvével Liz. – De bárhogya is, nemsokára szülsz. Négy heted van hátra, ugye?

Carrie bólintott. Jobban tartott a szüléstől, mintsem hajlandó lett volna beismerni. Nem csupán a dolog fizikai része aggasztotta, hanem az is, hogy utána a baba a kinti világban fog létezni. Neki kell majd mindenfélét csinálnia vele. Gondoskodni róla. Hiába tudta, hogy ez lesz, nem igazán bírta elképzelni. Az élete továbbra is a munka jól ismert, napról napra ismétlődő forgószeleiben zajlott, és a lelke mélyén olykor felbukkant egy titkos gondolat: mi van, ha rossz döntést hozott? És mi van, ha a helyettese nem felel majd meg, vagy éppenséggel túlságosan is ügyes? Arra épített, amit a babás weblapokon sorjázó cikkek állítottak, hogy amint a kicsi megérkezik, egyből bele fog szeretni. De legalábbis nem gondol rá többé büntudatosan kényelmetlenségként, amit még gyorsan le kell tudnia, mielőtt visszamenne dolgozni, tervei szerint nagyjából a baba három hónapos korában. Egyszerűen nem engedhet meg magának ennél hosszabb kiesést, főképp miután úgy igyekezett, hogy megkapja ezt az állást. Mindmostanáig szabadúszó pro-

ducer volt, és állandó munkahelyet rettentő nehéz volt találni. Neki mégis sikerült, és éppen a cég gavalléros anyasági támogatását élvezte, jóllehet egy éve sem dolgozott náluk. Hálás volt Liznek a nagyvonalúságáért, de minden biztosíték ellenére sem tudott megnyugodni. Ebben a szakmában rossz szemmel néztek arra, aki beteget jelent, és az ember jobban tette, ha nem vette le a szemét a kitűzött céljáról.

Védekezőn megfeszült, ahogy a projektjére gondolt. Komoly sikereket könyvelhetett el magának korábbi műsorokkal, az egyik valós tényeken alapuló sorozatáért még BAFTA-ra is jelölték, de ez az új projekt az eddigi legnagyobb dobása. A *Leon* egy költséges, hosszan futó, nemzetközi forgalmazású sorozat, és az ő gyermeke. A *másik* gyermeke, emlékeztette magát sietve. Ha ő nem tud ott lenni producerként a saját műsora kifejlesztésénél, amely mindennek tetejébe ekkora presztízzsel bír, akkor majd valaki más fog boldogan a helyébe lépni.

Ezért is volt most itt, ebben a szobában.

– Nos, ami a helyettesítésedet illeti. Emma roppant buzgó, okos, és ragyogóan küszöböli ki a dramaturgiai problémákat – mondta Liz.

– Azért remélem, nem túl ragyogóan – mondta Carrie könnyeden, és gondolatban szitkozódott, amiért kimutatta a bizonytalanságát. Egy régen futó, de nemrégiben elhalasztott sorozatuk forgatókönyv-szerkesztőjét kérték föl rá, hogy ugorjon be helyette a szülési szabadsága idejére.

– Nyilván nem a te súlycsoportod, de nem fogja elbaltázni – mondta Liz. – Egyébként is nem azt mondtuk, hogy producereket nem akarsz interjúztatni?

– Nem értem, miért ne csinálhatnám tovább, ahogy eddig.

– Úgy érted, hogy üvöltve szerkeszd a szkriptet, miközben szülsz? – mosolyodott el Liz. – A lány csak arra kell nekünk, hogy szükség esetén besegítsen Adriannek. A produceri teendőket én viszem.

– Hm – mondta Carrie csöppet sem meggyőzően.

– Persze megértelek. Senki sem szereti, ha más végzi el helyette a melóját. Hát még egy hormontúltengéses nő, aki agyongürizte magát, hogy idáig eljusson. Én ugyanígy voltam ezzel.

Carrie elmosolyodott.

– Tényleg?

– Ó, már az első ránézésre utáltam a csajt. Túl jó volt.

– Mi történt?

– Előbb jöttem vissza, előléptettek, őt meg átpteroltam egy másik részlegre. – Liz megszorította Carrie karját. – Tudom, hogy még pelenkázás közben is dolgozni fogsz. Ez most csak gyorssegély. És ha nem válik be a csaj, még mindig kitalálhatunk valami mást. Oké?

Eltelt egy kis szünet, mielőtt Carrie bólintott.

– Nem találkoztatok még, ugye? – kérdezte Liz.

– Nem. – A helyettese eredetileg a Pinewood Stúdióban működött, ott forgott az időközben elhalt sorozat.

Liz elmosolyodott.

– Előtte Elaine Marshnak dolgozott, de ezt ne vedd a szemére. Ha valamiért nem tetszik neked, le is fújhatjuk. – Egy pillantás az órájára. – Már meg kellett érkeznie. Megyek, megnézem, kint van-e a recepción.

Amint magára maradt a szobában, Carrie mélyet sóhajtott. Általában örömmel segített az újoncoknak, hiszen tudta, milyen nehéz megvetnie az embernek a lábát ebben a szakmában, és volt szerencséje szeszélyes és követelő főnökök keze alatt dolgozni, akiknek minden óháját teljesíteni kellett a kölykeik születésnapjának megszervezésétől kezdve egészen odáig, hogy Car-

rie-t szalajtották el a házukba virágokat locsolni, miközben neki csak egy vágya volt, hogy a forgatókönyvekről és a televíziózásról tanulhasson. Így amikor arra került a sor, hogy ő lett a főnök, ahelyett hogy demoralizáló feladatokkal tette volna próbára a csillogó tekintetű újoncokat, ő inkább a szárnyai alá vette őket, lehetőségeket és támogatást biztosítva nekik.

Az a lány csak egy forgatókönyv-szerkesztő, korholta magát. Ne légy paranoiás. De megint csak erőt vett rajta az émelygés.

NÉGY

Október 11., szerda

Emma követte Lizzt, a Hawk Pictures vezérigazgatóját a fényes padlójú folyosón, harsányan kopogó lépteivel előre beharangozva az érkezését, holott a legszívesebben nesztelenül, feltűnés nélkül osont volna be a szobába. Az idegességtől a rosszullet környékezte; a szó szoros értelmében remegett, egy pillanatra még meg is kellett állnia, hogy összeszedje magát.

– Minden oké? – fordult hátra Liz.

Emma kipréselt magából egy mosolyt.

– Persze, csak beakadt a cipősarkam – felelte, azzal a sarkát fölemelve megigazította a cipőjét.

Kavarogtak a gondolatai, pedig most higgadtnak kel-
lene maradnia – túl sok forog kockán, ezt most nem szúr-
hatja el. Jobban örült volna, ha ő pillantja meg előbb
Carrie-t élőben, nem pedig fordítva. Akkor talán vala-
melyest csillapodnának zaklatott idegei.

Közben megérkeztek a tárgyalóhoz, és Emma meg-
látta az üvegajtón át. Középkorú nő tápázkodott föl
a kanapéról az ajtónyitódásra, és előrelépett, hogy üd-
vözölje. Bubira vágott világosszőke, hullámos haja volt,
mintha egy felhőpamacs lebegne a feje körül. Rendkívül
csinos nő, konstataálta Emma érthetetlen örömmel, és
előntötte a lelkesedés. Hatalmas pocak tette esetlenné
Carrie pöttöm alakját, amit Emma egy pillanatra ön-
kéntelenül megbámult.

Liz bemutatta őket egymásnak. Emma lágynak – és *távolinak* – érezte Carrie kézfogását, és közben röstelkedett, mivel az ő tenyere még ekkor is nyirkos volt.

Szürreális pillanat volt Carrie-vel találkoznia. Évek óta szemmel tartotta, követte a munkásságát, részben mert Carrie annak a forgatókönyvírónak volt a felesége, akit Emma egy időben a tévés szakma legnagyobb ászának tartott. Félelmetes élmény volt, de egyben kivételes szerencse is, hogy lehetősége nyílt velük dolgozni. *Műszoj megkapnia az állást.*

Már az is csoda volt, hogy Liz felhívta. Miután kiharcolta, hogy az ellaposodott sorozat forgatókönyv-szerkesztője lehessen (ehhez egy kissé kiszínezte az önéletrajzát, és bepalizta a döntnököt), az első perctől kezdve kidolgozta a belét, éjszakánként is a szkripteket bújta, hogy képben legyen, jegyzetelt és javaslatokat tett, és szusszanásnyi lazulást sem hagyott a teamnek, amíg velük dolgozott. Ez még nem volt szerzői tevékenység, de azt jelentette, hogy szerzők közelében lehet, segítséget nyújtva nekik a szövegekkel, és rengeteget tanult közben. Aztán beütött a krach – két hete tudták meg, hogy a műsort felfüggesztik, így esély sem volt rá, hogy a stúdiónál maradhasson, s mivel ez csekély öt hónapnyi alkalmazotti státusszal dobta csak meg a három hónapos gyakornokságát, nem festett valami fényesen a CV-je.

Emma rettegett elmondani a szüleinek, hogy ismét munkanélküli lett, ám ezt remélhetőleg megússza, amennyiben Carrie rokonszenvezik vele – *istenem, add, hogy így legyen*, gondolta, a kétségbeesett reménykedéstől ökölbe szorítva kezét.

Carrie leült, így Emma is. Eltűnődött, hogy Carrie vajon mit lát, amikor ránéz, és ettől ismét olyan ideges lett, hogy úgy érezte, mondania kell valamit, mielőtt még végleg megkukulna.

– Szeretném elmondani, hogy egyszerűen imádom a műsorait. Nagyon fontos témákat érint, és mind annyira szuper, és egyedi, tisztára ízlésformáló ereje van.

Jesszus. Úgy csacsogott, mint valami diáklány. *Csigavér. Ezzel csak kiakasztod.* Erősen a tenyerébe vájta a körmeit, míg már szinte elviselhetetlen volt a fájdalom. Aztán Carrie beszélt, akkor Emma elernyesztette a kezét, és igyekezett összpontosítani.

– Szóval, most fejezte be az *Elhantolt bizonyítékot*.

– Igen, és nagyon élveztem. Jó volt belekóstolni egy megvalósult produkcióba, és sokféle szerzővel dolgoztam, újakkal és befutottakkal egyaránt.

– Előtte pedig Elaine Marshnál dolgozott. Azt milyenek találta?

Emma átgondolta a kérdést; tudta, hogy Elaine-nek sajátos híre van a szakmában.

– Jól megdolgozott. Sokat tanultam nála.

Carrie enyhén felvonta a szemöldökét. Ez elbizonytalanította Emmát; talán túl röviden válaszolt. Tudta, hogy Adrian nemrégiben hagyta ott Elaine cégét, és most ingatagnak érezte a lába alatt a talajt. A pálya tele volt buktatókkal.

Carrie lepillantott egy papírosra, ami alighanem Emma önéletrajza volt.

– Nem tartott sokáig – mondta Carrie. – Három hónap. Miért távozott?

Csak nyugodtan, gondolta Emma, és közben elkese-redetten próbált nem tudomást venni zakatoló szívveréséről.

– Három hónapra szólt a szerződése.

Továbbra is békésen mosolygott, tartotta a szemkontaktust Carrie-vel, és azon imádkozott, hogy váltsanak témát.

– Ön szerint milyen szerepet tölt be egy forgatókönyvszerkesztő? – kérdezte Carrie.

– A szerző bal keze vagyok, közvetítem az elképzeléseit a producereknek és a műsorszolgáltatóknak. Ezenkívül a kutatásban is segítem, ötleteket hozok, és szükség esetén javaslatokat teszek a forgatókönyvvel kapcsolatban.

Kínos, hogy mindez úgy hangzott, mintha bemagolta volna. Emma aggódva fürkészte Carrie reakcióját, ami egy szinte észrevehetetlen bólintásban merült ki. Rémes.

– Természetesen Carrie továbbra is valamennyi projektjében részt vesz – mondta Liz. – Alighanem olyankor is dolgozni fog, amikor nem kellene – tette hozzá szelíd dorgálással.

Mind elnézően mosolyogtak. Senki egy szót sem szólt.

A lepattintásom mikéntjén töpreng, gondolta Emma reményét veszve. Nem kellek neki, csak még nem tudja, hogyan rekessze be a megbeszélést. Valószínűleg azt mondja majd, hogy másokat is meghallgatnak még, vagy valami ilyesmi.

– De ide, az irodába is kellene valaki, aki gondoskodik róla, hogy rendben menjenek a dolgok – mondta Carrie, és Emma tüstént jobb kedvre derült.

Liz odafordult Carrie-hez:

– Mit szólnál hozzá, ha bemelegítésképpen Emma már a jövő héten kezdene?

– Hogyne – bólogatott Carrie. – Magának megfelel, Emma?

– Nagyon is! – vágta rá Emma lelkesülten, és próbálta leplezni a keze remegését. *Ez összejött!* Átment a teszten. Amint azt már megtapasztalta a tévénél, a bejutás nem csupán a tapasztalaton múlik, vagy azon, hogy mennyire jól végzi valaki a munkáját – sok függ az egyéni szimpátiától.

Carrie a jelek szerint rokonszenvezik vele, fogalmazta meg magában az óvatos gondolatot, és elégedettség töltötte el. Mindent bele fog adni, hogy Carrie *meg is szeresse*.